

Télen, amikor fehér takaró borítja be a csendes, álomba-merült dombokat, halálos csend hajol a csupasz fákra, és nagy nagy béke ölel át mindent, szelíd, megbékélt szeretettel. Alszik, pihen az erdő. De mélyen, a takaró alatt már nyujtózik, ébred a parányi rügy sötét, dermedt álmaiból. Kezdődik az élet feltartóztathatatlanul, diadalmasan, újra...

Él az erdő, éppen mint mi, emberek. Szíve van és lelke. Érez, gondolkodik és beszél is...

Szíve a csend, amelyet mindig megtalálunk benne, ha fáradtan, összetörten, csüggedten menekülünk szelíd, hús fái alá... Lelke a béke, amely ránk hull, megvigasztal és meggyógyít bennünket... Hangja a halk suhogás, amely véges-végig lebeg a fák lombjai között, hogyha hajnali szél símogatja meg az ébredő leveleket vagy ha déli forróság ömlik el a mozdulatlan, álmodó bokrok felett, vagy este; ha az álomra térő, fejüket szárnyuk alá dugó madárkák küldik halk sóhajukat hálatelt szívvel a Teremtő felé...

Él, érez, beszél az erdő, csak szív és lélek kell hozzá, hogy meghalljuk szavát és megérezzük szívének halk, csendes dobogását...

(Pados Pál.)

ERDŐBEN.

Lombos erdők mélyén
De régen nem jártam;
Lombos erdők mélye,
Csakhogy rád találtam.
Borulj rám, borulj rám
Sátoros fa ága,
Madarak, virágok
Tündérpalotája.

Szeretem az erdők
Örök csendességét,
A természet ezer
Szótalan szépségét.
Hallik a sűrűből
Vadgalamb bűgása,
Vagy talán az erdők
Szíve dobogása.

Hallgatom, hallgatom,
Nem tudom, mióta,
S imádsággá válik
Szívemben a nóta.
Valami nagy, édes
Boldogságot érzek:
— Istenem, tán a Te
Csodás közelléted!

(Szaboleska Mihály.)